Garrofa vella fa bon caldo

Valga'm déu verge Maria!
Cent-vint i cinc anys, pastors,
i amb prou salut, qui ho diria!
Aquí em teniu, si senyors!

Pro els anys pesen i dubtós
de no fer l'aniversari,
amb salut vaig falerós
cap a ca l'apotecari.

i només entrar li etzibo:
"Mestre, que ja sóc un vell!
Estic defallit, no tibo.
Quatre dies i sóc pell!"

“Garrofa, jo us veig prou bé,
pro si tan cardat esteu
directe a Sant Bernabé,
feu-me cas i no en dubteu”.

I tenint tal bon consell
toca fer revisió
i vaig fer-ne el desnivell
per que em veies el doctor.

Pro allí me n'hi trobo un brètol
que li cridava a Maria:
“D'obstètrica fora el rètol,
per parir hi ha l'establia!”

Perquè es veu que al Berguedà
de pocs serveis que en tenim
d'un més ja no ens en vindrà
que aquí no cal que hi parim!

L'home, però, veient que
esverava el galliner
va dir: "és broma, no ha estat re,
de moment us deixo qualque!"

Però a l'estiu per fer un tast
en temps experimental
podies parir amb contrast:
nar a Manresa o al portal!

Amb aquest enrenou jo
vaig entrar cap a urgències
per fer la revisió
de les meves inclemències.

Em feren proves de tota
mena. Radiografies
del cervell fins a la pota.
Pro hi ha Garrofa per dies,

aquest fou el diagnòstic
que al final vaig desxifrar
del full amb el meu pronòstic
que era tot en castellà...

Perquè es veu que a l'hospital,
a la fonda o també a Vic
saber la llengua natal
ja fora massa embolic.

Què us creieu? Viure i parlar
cent per cent en català
aquí a Catalunya? Au va!
Fora massa demanar!

No convençut del que al full
deia, agafo la somera
i per resoldre l'embull
vaig dirigir-me a Sant Pere.

I allí prop l'Ajuntament
en pensada genial
lligo el ruc davant un gual
per no pagar aparcament.

No me'l treurà pas la grua!
Primer baixaria el cel!
Abans meu hi tinc fent cua
un nyap d'auto al cuartel!

Amb el ruc a bon recer
i neguitós del meu mal
jo en consulto el meu afer
al palau municipal.

Vaig voler parlar amb l'alcalde,
pro estava molt ocupat
per recebre'm i escoltar-me.
Que altre cop s'ha entravessat

l'estació d'autobús...
La Judit ara diu no.
I jo que pensava il·lús
que aquest cop seria el bo!

No la vol al terraplè
i tampoc allí a la Pau.
"Traslladarem el cacau
a la resi Bernabé!":

Es deia al ple de novembre
amb sorpresa i alegria,
però a mi em costa d'entendre
tal nova potineria...

La Judit no vol decebre
i al final ja és ultradreta,
ja no ens ven el gat per llebre,
ja s'ha tret la mascareta.

Sentint-me un parrac i un avi
vaig sortir d'aquell bordell
per posar fi al meu calvari
trobant algun bon consell.

Tot fent carrer major avall
veient tanta barberia
penso, som-hi, que carall
pentinar-te et convindria!

Entro i al seure al seient
no m'ho esperava, canalla,
que ara fos tan diferent
pentinar i fer la ratlla!

Vaig sortir d'allà rabent
fins a prop de Cal Tonillo
on un paio somrient
em va oferir fer un porrillo!

Feia promo d'un local,
que no vaig saber esbrinar
si era tancat o obrirà
algun dia puntual.

Al final vaig tenir sort
de trobar un funcionari
que sí tenia conhort
per acabar el meu calvari.

“Imita’m, xic! Fes com jo:
feineja lo just, poquet,
fes teletreball del bo
i cap nedar al Tossalet”.

Fer teletreball amb les
ovelles ho tinc fomut
però anar a fer unes braçades
podria ser collonut

i ser el remei que em cal
pel mal de fer masses anys!
Ja m'hi teniu al tossal
de les forques a fer uns banys,

però a l'arribar m'hi trobo
que allò era una olla de bruixes:
que si ara al vestidor et robo...
que si l'un grava a les dutxes...

I si em pilles infraganti
com que qui roba és el cap
despatxo a tot el qui canti
i la resta a tancar el pap!

L'únic que d'allí en vaig treure
fou un vídeo picant
on estic prou de bon veure
tot amb la vara esmotxant!

Un altre disgust al sac,
cap remei pel meu deliri.
Desesperat vaig fer cap
de visita al cementiri...

No és pas que em donés per mort!
Volia un consell com cal
per saber la meva sort.
A través d'un ritual

vaig invocar el noble mestre,
el gran Serafí i Pitarra.
Que es mon pare i el més destre,
per consolar aquest bandarra.

Amb un tro baixà del cel
i em va dir amb una veu clara:
"Fill, no et prenguis a tu el pèl
la salut a tu t'empara,

no estàs vell! Això és garrofa!
Tens molt temps per cantar i dir
el meu text fet en estrofa,
no t'hi vull al cel amb mi.

Que estic ben acompanyat:
veig sovint a en Daniel,
també a la Montserrat,
el Ramon Cercs (Sant Miquel),

al trempat del Casalets
i a tothom qui us ha deixat.
Per Nadal fem Pastorets,
mengem coca en acabat

i us mirem des d'aquí estant
com manteniu aquest foc
per Nadal representant
els pastorets altre cop.”

Ara amb els darrers sonets
omplim copes i brindem:
per més anys de pastorets
i que al cel ens tropiguem!